Vejen Kino

Biografen begyndte i skurlignende omgivelser i 1906 og var dermed en af landets første biografer.

I 1975 overtog Lillian og Dan Bunk, Vejen Kino, der dengang havde 256 pladser. I foråret 1976 moderniserede de stedet og indskrænkede ved denne lejlighed antallet af pladser til 240.

Før ægteparret kom til Vejen havde de drevet biograf i Hanstholm i halvandet år.

Billetpriserne ligger fra 7,- kr. til 16,- kr.

Hvordan er det at drive biograf i en lille by som Vejen i dag? Er det blevet sværere efterhånden som konkurrencen er skærpet — flere af de store byer i nabolaget har danmarkspremiere på bl. a. Olsen Bande-filmene. Lillian og Dan Bunk i Vejen Kino synes, forholdene er udmærkede. Selv betegner de sig som Danmarks mest tilfredse biografejere.

I Vejen Kino ligger den gennemsnitlige belægningsprocent på 40 til 50, mens den på landsplan er helt nede på omkring de 17 procent. Så alene ud fra disse tal, er det forståeligt at ægteparret Bunk er glade for forholdene i Vejen. Efter deres mening, er der slet ikke tale om en publikumskrise i dansk biografliv, men derimod tale om en filmkrise. Der produceres ganske enkelt ikke tilstrækkelig gode film — film, der har både underholdende og kustneriske kvaliteter.

De mange store biografer i omegnen generer ikke Vejen Kino. Tværtimod, siger Dan Bunk.

— Jo mere omtale, der bliver af filmene ved premieren, des mere interesse er der jo for filmene når vi får dem herud. Det giver os en masse gratis reklame.

— Vi vil naturligvis gerne have filmene så hurtigt som muligt, men distributionen her i landet er lidt snirklet. Når filmene er færdigspillet i premierebiografterne skal de rundt til andre byer af samme størrelse. Først når de er færdige dér, kan vi få dem. Og det har jeg altid syntes var lidt tosset. Jeg mener, at når premierebiografterne tager filmen af plakaten, så bør vi kunne få filmen her i Vejen. Hvis der bare var kopier nok, var der ingen problemer, men indtil videre må vi leve med den nuværende ordning.

Filmpremiere

— For os ville der slet ingen værdi være i at få filmpremiere. Lad os f. eks. tage en film som Vinterbørn, som nu går på ottende uge i Kolding. Her kan vi slet ikke spille en film så længe. Vi skal leve af et meget afvekslende program, hvor en stor del af publikummet kommer igen hver uge. Vi ville jage vore kunder væk, hvis vi havde en enkelt film så længe på plakaten.

— Og som sagt har vi stor glæde af anmeldelser og diskussioner om film, som vi så kan vise et par måneder senere. Så siger folk: Den film har vi hørt så meget godt om. Den vil vi ind og se.

Men kampen om biografpublikummet er hård. Vejen Kino mener, at den bedste måde at få en høj belægningsprocent på er, ved at have en meget hurtig udskiftning af filmene. Denne politik understreges af, at der jævnligt vises to forskellige film på én aften.

Stor udskiftning

— Vi har haft vældig gode erfaringer med at køre delte forestillinger. Nogle bliver og ser to film på en aften, andre kommer igen en anden aften og endelig har vi et større udbud — kan man ikke lide den ene film, så kan det jo være, at den anden falder i ens smag.

— Naturligvis ligger der også forretningsmæssige overvejelser bag denne politik. Vi skal jo leve af biografen. Generelt kan man sige, at kun ti procent af de film, der vises herhjemme er kassesucceser — resten kører lige akkurat rundt eller giver underskud. Men når vi kører repertoiret som vi gør, kan vi tillade os at putte en økonomisk set dårlig film ind imellem de andre eller vise den ved den ene af de forestillinger.

— Naturligvis kan der godt komme overraskelser, så film, vi ikke havde regnet med særlig stor publikumssøgning til, bliver vældige succeser. Det har vi da oplevet et par gange, og det er sjovt at være med til.

Små biografer

De små intim-biografer, som har vældig god søgning i større byer som f. eks. København, og Århus, tror Dan Bunk ikke kan gå i en by som Vejen.

— I visse tilfælde ville det måske være en god idé, men som helhed tror jeg ikke på den. Naturligvis kan vi have en lille forestilling lige så vel som andre biografer, men som helhed har vi godt belagt, og det giver en hel anden biografatmosfære, når folk kommer ind og sidder og ser en film sammen med 150—200 andre mennesker.

— Biografer skal leve af underholdning — det er det folk vil have i dag. Derfor bliver vi nødt til at vise kommercielle film. Denne linje lægger vi ikke skjul på — vi viser alle de film som kan underholde og få flest mulige til at komme i biografen.

— En film som Honning Måne af August Bille, der er blevet rost i alle anmeldelser, får formentlig ikke den store publikumssøgning hos os. Vi vil naturligvis spille filmen, men det bliver kun tre-fire forestillinger kl. 19. Når publikum her ikke vil vise den særlig stor interesse skyldes det efter min mening, at der er puttet for meget problematik ind. Kunstnerisk og underholdningsmæssigt er den god nok, men der er nok for meget af det andet i den.

— Filmen »Vil du se min smukke navle« vil sikkert få mange unge i biografen. De unge i dag vil så pokkers gerne se noget om sig selv og deres egne problemer, siger Dan Bunk.

Foruden repertoiret vil Lillian og Dan Bunk gør biografturen til en overkommelig fornøjelse. De kører med relativt lave priser — fra kr. 7,- til kr. 16,- — priser, som ligger langt under det, man må af med i større byer.

— Når vi satser på at publikum skal komme igen uge efter uge, bliver vi nødt til at gøre det overkommeligt rent økonomisk. Vi skal jo også tænke på den familie, der kommer med to-tre børn.

Lillian og Dan Bunk ved billetlugen, hvor de altid håber på trængsel.